

Forsikringer, at Byggeforetagendet vil blive dyrere end forudsat. Jeg vil nødig staa som en Spaamand om slette Begivenheder, hvis ikke jeg var nogenlunde overbevist om, at det vilde komme til at se saadan ud, men efter den Maade, hvorpaa hele denne Sag gaar, idet vi ikke i dette Øjeblik ere i Stand til at se Ende paa den og endnu ikke vide, hvor længe det kan trække ud, inden de uenige Personer blive enige, kan jeg ikke tænke mig andet end, at det vil have betydelig Indflydelse paa Bekostningerne ved Foretagendet. Derfor synes jeg, at den højtærede Minister burde give os Oplysninger om, hvorfor han ikke har holdt Murmester Andersen, Nyborg, fast ved hans Tilbud og holdt sig til ham alene, saaledes som han sagde, at han vilde, og saaledes som Rigsdagen og Folketinget gennem sit Flertal aldeles utvivlsomt sagde, han burde. Jeg vil gerne have at vide, hvorfor han ikke har gjort det.

Med det samme jeg har Ordet, kunde jeg fortsætte og spørge, hvad det er, der er sket. Er det en rent personlig Uoverensstemmelse mellem to i denne Sag fremskudte Mænd? Det kan jeg ikke tænke mig. Det er jo ikke Aarsunger, Folk af den Slags, som blive arrige over at se paa hindandens Ansigter. Der maa være en dyberegaaende Uenighed mellem dem. Det maa være om selve Arbejdet, der er Uenighed, og jeg vil spørge den højtærede Minister, hvad det er for en Uenighed? Er det en Uenighed om selve Anlægget? Er det paa Grund af Forandringer, som Arkitekten vil have indført i Anlægget, eller er det, hvad der kunde synes mere nærliggende, paa Grund af Forandringer, som Fængselsautoriteterne forlange foretagne, og som Arkitekten ikke vil foretage. Det er et Spørgsmaal, som vi her paa Rigsdagen, hvor vi have bevilget over 1 Mill. Kr. til denne Sag, have Krav paa at faa Besked om. Sagen ruller jo videre for Statens Penge, og vi skulde gerne her have lidt at vide om, hvad der er i Vejen, for maaske at kunne bidrage noget til at standse denne Lavine, forinden den ruller videre til Skade for os alle sammen. Der er et æret Medlem her i Folketinget, der har gjort sig til Specialitet at tale om Byggesager, ikke fordi han taler særlig dybtgaaende om disse Byggesager, men hvor der er Lejlighed dertil, hvor Byggeprojekter skulle iværksættes, løfter han advarende Pegefingern mod den eventuelle Overskridelse, og naar denne har fundet Sted, saaledes som han med usvigelig Sikkerhed har forudsagt, kommer det ærede

Medlem igen og siger: Ja, hvad sagde jeg? Jeg tror, det ærede Medlem vilde kunne sove roligere med Hensyn til dette Spørgsmaal, hvis han vilde slaa sig sammen med mig og søge at drage Statens Byggevæsen sammen paa færre Hænder, ind paa et snævrere Felt, end det nu er. Der er en vis Tilfredsstillelse ved at spille Bygherre. Naar Justitsministeren vil have et Fængsel bygget, er det en vis Behagelighed at kunne disponere over Statens Midler paa denne Maade og være Midtpunktet i Foretagendet. Det er en vis Behagelighed for Justitsministeren eller Kultusministeren, naar der skal bygges under dem som Bygherrer. Kort sagt, det forlener altid Udøveren med en vis Magt og Anseelse at kunne være den, om hvem det hele samler sig. Ja, det er maaske menneskeligt, at man ser saadan paa det, men jeg tror paa ingen Maade, at det er til Fordel for Sagen. Jeg har omtalt det samme Forhold indenfor en stor Kommune, Københavns Kommune, fordi jeg tror, at vi før eller senere baade i Københavns Kommune og i Staten maa komme dertil, at saa godt som alle vore Byggeforetagender udføres af et enkelt Departement, et enkelt Ministerium, og det er da naturligt at gaa til det Ministerium, vi have for offentlige Arbejder. Det kan ikke tænkes, at de skiftende Ministre altid skulle sidde inde med Kendskab til Byggeforhold. Om den nuværende højtærede Justitsminister end fra sin Fortid har Kendskab til Financiering af Byggeforetagender, er det ikke dermed givet, at han har Kendskab til et Anlæg af den specielle Beskaffenhed, som Opførelsen af et Fængsel er. Kort sagt, det er ikke givet, at de skiftende Ministre — og de kunne jo skifte meget hurtigt — altid ere i Besiddelse af det til Opførelsen af en Bygning nødvendige Kendskab. Men det faste, det er de faste Embedsmænd. De ere ikke vigende, de ere fast ansatte, og de ere Sagkundskabens Repræsentanter. Derfor tror jeg, man vil gøre vel i at søge at drage Statens Byggeforetagender mere og mere ind under det Ministerium, der bærer Navn af Ministeriet for offentlige Arbejder. Det er efter min Mening der, de nærmest høre hjemme. Det bør ikke være en Tilfældighed, hvem der bliver Byggherre i det givne Øjeblik, det maa være Administrationens Sag at gøre de Erfaringer med Hensyn til Byggeforhold, man har erhvervet sig i lignende Tilfælde, gældende. Den Minister, der vil have en Bygning opført, maa fremsætte Forslaget paa Rigsdagen, men saa